

Sygn. akt II K 822/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2014r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Polikowska

Protokolant: Joanna Szmel

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze Krzysztof Długosz

po rozpoznaniu w dniach: 26.09.2014r., 24.10.2014r., 26.11.2014r., 10.12.2014r. i 14.01.2015r.

s p r a w y : **L. S.**

syna J. i K. zd. Ś.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 03 lipca 2013r. w J. województwo (...) przy ul. (...), działając umyślnie, używając siły fizycznej rąk w postaci szarpania, dokonał uszkodzenia obudowy lusterka bocznego, jego mechanizmu elektrycznie sterowanego oraz szkła lustra po stronie lewej samochodu osobowego M. (...) o nr rej. (...) czym działał na szkodę M. T. powodując tym starty w kwocie 3517,19 zł,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **L. S.** winnym tego, że w dniu 03 lipca 2013 r. w J. woj. (...) dokonał uszkodzenia lusterka bocznego lewego samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) powodując stratę w kwocie 380 zł, czym działał na szkodę M. T., tj. wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 124 § 1 k.w. wymierza mu karę 500 /pięciuset/ złotych grzywny;

II. na podstawie art. 124 § 4 k.w. orzeka wobec oskarżonego **L. S.** obowiązek zapłaty równowartości wyrządzonej szkody na rzecz pokrzywdzonego M. T. w kwocie 380 zł /trzysta osiemdziesiąt złotych/;

III. na podstawie art. 118 § 1 k.p.o.w. w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, na podstawie art. 118 § 3 k.p.o.w. w kwotę 616,78 zł za wydanie opinii przez biegłego sądowego oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w wysokości 50 zł.

Sygn. akt II K 822/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. T. prowadzi działalność gospodarczą, której przedmiotem jest świadczenie usług tzw. pomocy drogowej. W dniu 03 lipca 2013 r. użytkował on samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do jego ciotki W. Z..

Dowód:

- zeznania świadka M. T. k. 6-10, 41-43,51-53, 77-78, 129-130,
- dokumenty dotyczące samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) k. 133-149,

Oskarżony Ł. S. i pokrzywdzony M. T. pozostają w konflikcie na tle wykonywania usług holowania pojazdów.

Dowód:

- zeznania świadka M. T. k. 6-10, 41-43,51-53, 77-78, 129-130,
- zeznania świadka W. B. k. 18-19,
- zeznania świadka L. P. (1) k. 25-27, 71-72, 77-80, 85-88, 203-204,

W dniu 03 lipca 2013 r. M. T. przyjechał samochodem marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na ul. (...) w J., w miejsce gdzie doszło do kolizji drogowej z udziałem samochodu marki F. (...) kierowanego przez L. P. (2) z samochodem marki V. (...). Na miejscu znajdował się oskarżony Ł. S., który wykonywał dokumentację fotograficzną oraz L. P. (1), który miał odholować uszkodzony samochód marki F. (...). Pomiędzy Ł. S. a M. T. doszło do wymiany zdań.

Dowód:

- zeznania świadka M. T. k. 6-10, 41-43,51-53, 77-78, 129-130,
- zeznania świadka L. P. (1) k. k. 25-27, 71-72, 77-80, 85-88, 203-204,
- zeznania świadka L. P. (2) k. 35-36, 215,

Oskarżony Ł. S. podszedł do samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w którym znajdował się M. T.. Zaczął szarpać za klamkę drzwi po stronie kierowcy. M. T. nie wysiadł z samochodu. Oskarżony Ł. S. chwycił rękoma za lewe lustro boczne samochodu i szarpnął je. Zachowanie Ł. S. doprowadziło do uszkodzenia tego lusterka – pęknięcia obudowy i pęknięcia szkła.

Dowód:

- zeznania świadka M. T. k. 6-10, 41-43,51-53, 77-78, 129-130,
- zeznania świadka A. Z. k. 15-17, 44-46, 81-84, 204-206,
- opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz wyceny pojazdów i kosztów napraw powypadkowych J. W. k. 171- 192,

Wartość szkody wyrządzonej przez oskarżonego Ł. S. wynosi 380 zł.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz wyceny pojazdów i kosztów napraw powypadkowych J. W. k. 171- 192,

Oskarżony Ł. S. ma 30 lat, z zawodu jest mechanikiem pojazdów samochodowych, prowadzi działalność gospodarczą, z której osiąga dochód w wysokości 8.000-10.000 zł, nie posiada wartościowego majątku, nie posiada nikogo na utrzymaniu.

Dowód:

- dane osobo – poznawcze oskarżonego Ł. S. k. 106-107, 197,

Oskarżony Ł. S. był uprzednio karany sędownie.

Dowód:

- dane o karalności oskarżonego Ł. S. k. 90-91,

Oskarżony Ł. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Przyznał, iż był na ul. (...) w J. w miejscu zdarzenia w dniu 03 lipca 2013 r., gdzie wykonywał, na zlecenie (...), dokumentację zdjęciową dotyczącą zdarzenia drogowego z udziałem samochodu marki F. (...) oraz zabezpieczał miejsce tego zdarzenia. Czynności te wykonywał w imieniu firmy (...) należącej do W. H., której jest pełnomocnikiem. W miejscu tym był także L. P. (1), który miał holować uszkodzony samochód marki F. (...). Przyznał oskarżony także, iż pomiędzy nim a Ł. S. doszło do nieporozumienia bowiem M. T. swoim samochodem utrudniał mu manewr cofania i skręt w ul. (...). Zaprzeczył, aby urwał lusterko w samochodzie pokrzywdzonego. Wskazał, iż znajdował się 2 metry od pojazdu pokrzywdzonego, po stronie kierowcy.

Nie ulega wątpliwości Sądu, iż pomiędzy oskarżonym Ł. S. a pokrzywdzonym M. T. istnieje konflikt na tle wykonywania usług holowania pojazdów. Okoliczność ta wynika z zeznań świadka M. T., L. P. (1), jak również z zeznań świadka W. B., który opisał w nich agresywne zachowanie oskarżonego względem pokrzywdzonego nie dotyczące wprawdzie zdarzenia będącego przedmiotem niniejszej sprawy, ale które jednoznacznie wskazuje na konflikt istniejącym pomiędzy Ł. S. a M. T..

Zeznania złożone przez świadka M. T. w przedmiotowej sprawie Sąd oceniał mając na uwadze konflikt istniejący pomiędzy nim a oskarżonym Ł. S.. Weryfikował Sąd zeznania złożone przez tego świadka poprzez zgromadzone w sprawie wiarygodne dowody.

Niekwestionowaną okolicznością w przedmiotowej sprawie było, w dniu 03 lipca 2013 r. oskarżony Ł. S. znajdował się na ul. (...) w J. - w miejscu, gdzie doszło do kolizji pomiędzy samochodem marki F. (...) kierowanym przez L. P. (2) oraz samochodem marki V. (...). Okoliczność ta wynika zarówno z wyjaśnień oskarżonego Ł. S. jak i z zeznań świadków M. T., A. Z. oraz L. P. (1), w zakresie w jakim Sąd przydał walor wiarygodności zeznaniom tego świadka. Z zeznań świadka A. Z. wynika, iż przejeżdżając ul. (...) zauważył on kolizję drogową i zaoferował L. P. (2) wezwanie samochodu „pomocy drogowej”. Z uwagi na to, iż L. P. (2) posiadał ubezpieczenie pojazdu w (...), jego pojazd powinien być zostać bezpłatnie odholowany przez lawetę firmy współpracującej z tym ubezpieczycielem. Na miejsce kolizji przyjechał lawetą L. P. (1), a za nim oskarżony samochodem marki M.. Po upewnieniu się, iż L. P. (1) jest uprawniony do odholowania samochodu L. P. (2) postanowił odjechać z miejsca kolizji. Odjeżdżając zauważył, jadącego samochodem od ronda w kierunku centrum J., M. T.. W lusterku zobaczył, jak oskarżony wysiadł z samochodu i dobiegł do samochodu pokrzywdzonego. Zjechał na parking i obserwował jak pokrzywdzony zawraca i udaje się do miejsca, gdzie stał samochód oskarżonego oraz laweta L. P. (1). Gdy M. T. dojeżdżał do tego miejsca, oskarżony wsiadł do swojego samochodu i ustawił go w taki sposób, że zablokował możliwość przejazdu, a następnie zaczął cofać w kierunku samochodu M. T.. Świadek L. P. (1) w złożonych zeznaniach przyznał, iż w miejscu kolizji z udziałem pojazdu F. (...), pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym, doszło do wymiany zdań.

Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego Ł. S. w zakresie w jakim zaprzeczał on, aby dokonał uszkodzenia lewego lusterka samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie Sąd ocenił jako linię obrony oskarżonego zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucany mu

aktem oskarżenia czyn. Stoją one bowiem w sprzeczności ze zgromadzonymi w niniejszej sprawie dowodami, w postaci zeznań świadków M. T. i A. Z. oraz opinią biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz wyceny pojazdów i kosztów napraw powypadkowych J. W., którym Sąd przydał walor wiarygodności. Z zeznań świadka M. T. jednoznacznie wynika, iż uszkodzenia lewego lusterka samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) dokonał oskarżony Ł. S., który najpierw, gdy znajdował się on w tym samochodzie, zaczął szarpać za klamkę drzwi po stronie kierowcy, chcąc w ten sposób spowodować, aby wysiadł on z samochodu, a następnie chwycił rękoma za boczne lewe lusterko i szarpnął. Zachowanie oskarżonego Ł. S. doprowadziło do uszkodzenia lusterka – pęknięcia obudowy i pęknięcia szkła. Zeznania świadka M. T. korespondują w tym zakresie z zeznaniami świadka A. Z., którym Sąd przydał walor wiarygodności. Z jego zeznań wynika, iż był on bezpośrednim obserwatorem zachowania oskarżonego Ł. S., które doprowadziło do uszkodzenia lusterka w samochodzie marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Wskazał on, iż oskarżony chwycił to lusterko rękami i szarpnął doprowadzając do jego wyłamania. A. Z. zeznał jednocześnie, iż nie wie co dokładnie zostało uszkodzone w tym lusterku – czy coś od tego lusterka odpadło, czy pękło lustro. Na skutek zachowania oskarżonego lusterko to, jak opisał, było przesunięte w stronę przodu samochodu, było przechylone, trzymało się na plastiku. Dokonując oceny zeznań świadka M. T. w zakresie okoliczności uszkodzenia przedmiotowego lusterka Sąd miał na uwadze także opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz wyceny pojazdów i kosztów napraw powypadkowych J. W.. Z opinii tej wynika, iż analiza przebiegu zdarzenia przeprowadzona przez biegłego wskazuje, że do uszkodzenia przedmiotowego lusterka mogło dojść w okolicznościach podawanych przez pokrzywdzonego M. T..

Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka L. P. (1) w zakresie w jakim zaprzeczał on, aby widział jak oskarżony Ł. S. dokonuje uszkodzenia lusterka w samochodzie marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Dokonując oceny zeznań wskazanego świadka w tym zakresie Sąd miał na uwadze, iż L. P. (1) łącząc z oskarżonym Ł. S. bliskie związki biznesowe i z racji współpracy z oskarżonym był on niewątpliwie zainteresowany korzystnym dla oskarżonego rozstrzygnięciem przedmiotowej sprawy. Sam L. P. (1) wskazał bowiem, iż usługę odholowania pojazdu marki F. (...) należącego do L. P. (2) przekazał mu oskarżony Ł. S.. Kontaktował się on także ze świadkiem A. Z. w związku z przedmiotową sprawą. Dociekał podczas rozmowy z nim, czy będzie on świadkiem w tej sprawie oraz wyraził wobec A. Z. stanowisko, iż lepiej byłoby gdyby oskarżony nie miał kłopotów, bo jest młodym człowiekiem, rozwija się. Zeznania L. P. (1) zaprzeczającego, aby widział uszkodzenie przez Ł. S. lusterka samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stoją też w oczywistej sprzeczności z zeznaniami świadka A. Z., który stanowczo wskazał, iż L. P. (1) przyglądał się zachowaniu oskarżonego w momencie, gdy dokonywał on uszkodzenia lusterka. Jak wskazał, gdy oskarżony dokonał uszkodzenia lusterka samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i odchodził, L. P. (1) złapał się za głowę. Reakcja L. P. (1) na zachowanie oskarżonego, opisana przez A. Z. jednoznacznie dowodzi, iż widział on, jak oskarżony dokonał uszkodzenia lusterka.

Świadkowie L. P. (2) i S. P., jak wynika z ich zeznań, nie posiadali żadnej wiedzy dotyczącej uszkodzenia przez oskarżonego lusterka w pojeździe marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Z zeznań świadka A. Z. wynika, że w chwili uszkodzenia lusterka w tym pojeździe przez oskarżonego wskazani świadkowie prawdopodobnie znajdowali się przy kabinie samochodu L. P. (1), na który był załadowywany samochód marki F. (...). Niewątpliwie, gdyby L. P. (2) czy S. P. widzieli moment uszkodzenia lusterka w samochodzie M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wskazałiby na tę okoliczność w złożonych zeznaniach. Nie mieli oni bowiem jakiegokolwiek powodu, aby zataić tę okoliczność. Zarówno pokrzywdzony jak i oskarżony są dla nich osobami obcymi. Nie byli oni zainteresowani rozstrzygnięciem w przedmiotowej sprawie.

Samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie posiadał ubezpieczenia AC. Pokrzywdzony M. T. wskazał, iż oskarżony spowodował swoim zachowaniem pęknięcie obudowy i pęknięcie szkła. Zeznał początkowo, iż był w serwisie M. i wstępnie, po obejrzeniu uszkodzeń, poinformowano go, że koszt naprawy będzie wynosił około 2.500 zł. W toku postępowania przygotowawczego przedłożył fakturę proforma nr 0, z dnia 20 września 2013 r. wystawioną przez firmę (...) spółka z o.o. Oddział w J. na okoliczność wartości wyrządzonej mu przez oskarżonego szkody. W fakturze tej podane zostały wartości szkła lustra oraz mechanizmu lusterka lewego, łącznie w kwocie 3.517,19 zł brutto. Nie został wyceniona zaś obudowa tego lusterka, na której uszkodzenie – popęknięcie wskazywał wcześniej. Przesłuchany

na okoliczność dokonanej wyceny i wystawienia tejże faktury G. P., w złożonych zeznaniach wskazał, iż nie posiada żadnej wiedzy na temat uszkodzonego lusterka w samochodzie M. T.. Wskazał, iż nie pamięta, aby oglądał uszkodzone lusterko, a wyceny mógł dokonać na podstawie wskazywanych przez klienta części, które go interesowały. W toku postępowania przygotowawczego pokrzywdzony wskazał, że lusterko zostało naprawione (k. 52). Na rozprawie podał natomiast, iż dokonał częściowej naprawy uszkodzonego lusterka – dokupił szkło i sam je włożył. Koszt tej naprawy wyniósł 500 zł. Nie przedłożył jednakże pokrzywdzony ani na okoliczność dokonanej całej naprawy, ani też częściowej, jakiegokolwiek dokumentu, który wskazywałby jaką faktycznie kwotę wydatkował na naprawę. Sąd zatem na okoliczność ustalenia wartości szkody uzyskał opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz wyceny pojazdów i kosztów napraw powypadkowych J. W.. Opinia biegłego J. W. została wydana po dokonaniu przez biegłego analizy akt niniejszej sprawy. Wydając przedmiotową opinię biegły dysponował dokumentami dotyczącymi samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uzyskanymi przez Sąd z Wydziału Komunikacji Urzędu Miasta w J.. Opinia wydana przez biegłego w sposób logiczny i rzetelny wskazuje na wszystkie elementy, które biegły wziął pod uwagę określając wartość szkody. Jest ona logiczna i spójna. Z opinii tej wynika, iż dla samochodu marki M. (...) nie występują części alternatywne producentów części oraz nie występują części zamienne o porównywalnej jakości oraz zamienniki. Istnieje możliwość zakupu tylko oryginalnych części. Koszt naprawy biegły ustalił na kwotę 4.783,51 zł przy wymianie całego lusterka lub kwotę 4.370,55 zł przy uwzględnieniu, iż nie będzie dokonywana wymiana obudowy lusterka. Biegły wskazał jednocześnie, iż na rynku występują części używane do samochodu marki M. (...) – koszt kompletnego lusterka, jak ustalił biegły, na czas wydania opinii wynosił 300 zł brutto. Wymiana zaś używanego lusterka wraz z całkowitą robocizną wynosiła 380 zł brutto. Samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wyprodukowany został w 2004 r., a więc w chwili uszkodzenia lusterka przez oskarżonego miał 9 lat, w przeszłości był poważnie uszkodzony – w chwili nabycia go przez W. Z. miał uszkodzony przód, był unieruchomiony po wypadku. Pokrzywdzony M. T. nie wykazał, aby naprawiając szkodę wyrządzoną przez oskarżonego dokonał zakupu oryginalnych części. Sąd zatem doszedł do przekonania, iż wysokość szkody wyrządzonej przez oskarżonego Ł. S. nie może być ustalana na podstawie cen nowych oryginalnych części. Szkodą tą może bowiem zostać wyrównana poprzez wymianę lusterka na używane za kwotę 380 zł brutto. Taka też wartość szkody została przyjęta w niniejszej sprawie. Jest to wartość najkorzystniejszą dla oskarżonego.

Wartość wiarygodności Sąd przydał wszystkim pozostałym dowodom z dokumentów zgromadzonym w przedmiotowej sprawie. Brak było bowiem jakichkolwiek okoliczności nakazujących kwestionowanie ich wiarygodności.

Zachowaniem swoim oskarżony Ł. S. zrealizował znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. Oskarżony bowiem w dniu 03 lipca 2013 r. w J. dokonał uszkodzenia lusterka bocznego lewego samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powodując stratę w kwocie 380 zł, czym działał na szkodę M. T..

Art. 124 § 1 k.w. wskazuje, że granicą przewidzianego w nim wykroczenia jest szkoda nie przekraczająca 1/4 minimalnego wynagrodzenia (obecnie kwoty 437,50 zł). Powyższy przepis nie operuje pojęciem wartości "cudzej rzeczy", ale pojęciem szkody. Od wysokości szkody, a nie wartości uszkodzonej rzeczy zależy, czy czyn polegający na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu, czy czynieniu cudzej rzeczy niezdatnej do użytku jest wykroczeniem przewidzianym w art. 124 § 1 k.w. czy występkiem przewidzianym w art. 288 § 1 k.k. Wyrządzając szkodę w kwocie 380 zł oskarżony Ł. S. wyczerpał znamiona wskazanego wykroczenia. Ustalając wartość szkody Sąd przyjął na podstawie opinii biegłego J. W. wartość najkorzystniejszą dla oskarżonego. W najtańszy sposób szkoda możliwa jest do naprawienia za kwotę ustaloną przez biegłego tj. 380 zł. Z tego względu Sąd zmienił kwalifikację prawną zarzucanego oskarżonemu Ł. S. czynu wskazaną w akcie oskarżenia z art. 288 § 1 k.k. na wykroczenie z art. 124 § 1 k.w.

Samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowi własność W. Z.. W przedmiotowej sprawie nie zachodzi jednakże okoliczność braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 kwietnia 1990 r. WR 116/90 wyraził pogląd, który Sąd orzekający w całości podziela, iż wniosek o ściganie sprawcy przestępstwa określonego w art. 212 § 1 k.k. / obecnie art. 288 § 1 k.k./ może złożyć niezależnie od siebie nie tylko właściciel mienia, lecz także jego posiadacz lub użytkownik. Zgodnie bowiem z art. 40 § 1 k.p.k. za pokrzywdzonego uważa się osobę, której dobro zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo. Przedmiotem ochrony może być nie tylko prawo własności, ale również prawo do posiadania, czy też użytkowania

rzeczy. Oskarżony Ł. S. uszkadzając lusterko w samochodzie marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w czasie, gdy był on w użytkowaniu M. T., naruszył bezpośrednio nie tylko dobro prawne właściciela tego samochodu, ale także naruszył prawo użytkownika tego samochodu przez M. T., który w dniu zdarzenia użytkował ten samochód. W ocenie Sądu M. T. był osobą uprawnioną do złożenia wniosku o ściganie oskarżonego za dokonane uszkodzenie.

W stosunku do oskarżonego Ł. S. brak jest jakichkolwiek okoliczności, które nakazywałyby poddać w wątpliwość jego zdolność do zawinienia. Oskarżony działał świadomie.

Oskarżony Ł. S. działał z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony bowiem chciał uszkodzić lusterko lewe boczne w samochodzie marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) skoro chwycił rękoma za to lusterko i szarpnął je, czym doprowadził do jego uszkodzenia – pęknięcia obudowy i pęknięcia szkła.

Ładunek społecznej szkodliwości jakim cechował się czyn oskarżonego Ł. S. z art. 124 § 1 k.w. jako wykroczenia był znaczny, ale nie nadmierny. Na taką ocenę wpływają okoliczności czynu oskarżonego.

Jako okoliczność obciążającą oskarżonego Ł. S. Sąd uwzględnił jego uprzednią karalność za przestępstwo.

Nie dopatrywał się Sąd w stosunku do oskarżonego okoliczności łagodzących.

W tych warunkach jako współmierną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, Sąd wymierzył Ł. S. karę 500 złotych grzywny.

Wymierzając grzywnę Sąd wziął pod rozwagę dochody oskarżonego, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Oskarżony Ł. S. ma 30 lat, z zawodu jest mechanikiem pojazdów samochodowych, prowadzi działalność gospodarczą, z której osiąga dochód w wysokości 8.000-10.000 zł, nie posiada wartościowego majątku, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Orzeczona kara grzywny leży w zakresie możliwości płatniczych oskarżonego.

Kara w tym wymiarze winna uświadomić oskarżonemu naganność jego postępowania oraz wdrożyć go do przestrzegania norm społecznych. Natomiast w zakresie prewencji generalnej rozstrzygnięcie to zaspokoi społeczne poczucie sprawiedliwości i będzie pozytywnie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Oskarżony nie naprawił dotychczas szkody wyrządzonej przypisanym mu wykroczeniem. Z tego względu Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. T. kwoty 380 zł stanowiącej równowartość wyrządzonej szkody.

Wskazana powyżej sytuacja finansowa oskarżonego wskazuje iż oskarżony Ł. S. jest w stanie ponieść koszty postępowania w przedmiotowej sprawie. Z tego względu Sąd, na podstawie art. 118 § 1 k.p.o.w. w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, na podstawie art. 118 § 3 k.p.o.w. kwotę 616,78 zł za wydanie opinii przez biegłego sądowego oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w wysokości 50 zł. Zgodnie bowiem z art. 400 k.p.k. jeżeli po rozpoczęciu przewodu sądowego ujawni się, że czyn oskarżonego stanowi wykroczenie, sąd nie przekazując sprawy właściwemu sądowi, rozpoznaje ją w tym samym składzie, stosując w dalszym jej toku przepisy Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.